

Blog 126: Asocial Media

Met 12 ogen op mij gericht mep ik de toetsen een voor een op het scherm. Elke letter wordt nauwkeurig in de gaten gehouden en er wordt driftig naar de klok gekeken. Of het nog heel lang duurt voor de telefoon beschikbaar is. Mijn telefoon is niet meer van mij.

De smartphone is killing voor de monsters, alle monsters, niet alleen die van ons maar zeker ook die van jou. De mogelijkheden kennen geen grenzen en voor je het weet ontstaat er een bedrijfje op Facebook omdat er toevallig een leuke zeikpost wordt gepost. Ik hou ook van leedvermaak, zeker als het een ander overkomt, maar die zeikpost was van mij. Nooit gedacht dat er een bedrijf uit kon komen. Een bedrijf gegroeid uit social media. Best corcky dat ik dit zit te tikken op datzelfde geniale stukje verslaving terwijl ik het eigenlijk wil afkraken. Niet het sociale media gebeuren alleen, maar de combi smartphone/social media zorgt er wel voor dat wij mensen steeds dommer worden. Daar wil ik mijn monsters voor behoeden. Soort seksuele voorlichting maar dan zonder sex maar met telefoon. Smartuele voorlichting ofzo. Had wel chill geweest als daar een app voor was maar dan ben je echt een stap te ver in je verslaving.

Hoewel het best lastig typen is met al die meloenenkoppen in m'n nek te hijgen schrik je je toch het apenzuur als je ziet hoe handig die monsters zijn met die telefoons. Ze schakelen met de snelheid van het licht tussen de duizenden apps die ze ook allemaal open hebben staan. Ze volgen het ook allemaal en weten exact tegen wie ze wat zeggen. Hoewel je het niet echt praten kunt noemen. Het is meer zoals wij dat vroeger hadden op MSN, van die onnozele ellenlange kettingbrieven. Het heeft een modern jasje gekregen in de vorm van foto's. Hele lappen berichten waarin ze elkaar iets duidelijk weten maken door middel van een selfie met honden-oren en een tong. De boodschap zit hem dan in die 5 woorden wat ze precies in het midden zetten in een zwarte balk met witte letters. Je snapt er geen fuck van maar ergens snappen zij elkaar wel. Als ik zo'n selfie stuur naar Miranda krijg ik een antwoord met de tekst; hoeveel heb je gedronken? Zonder selfie zelfs! Wanneer je koters ziet tikken met 16 vingers

tegelijk en dingen ziet doen met die telefoon waarvan niemand wist dat het kon, denk ik wel eens aan later.

Op hoeveel sites zullen de monsters later actief zijn, hoe lang, fietsen ze ook als een zombie rond met tunnelvisie, of komt er een app die je via je oortjes influistert wie wat zegt. Gelinkt aan je bril neemt het glas dan een selfie, je denkt aan een paar rare filters, swiped door te knippen met je ogen en roept "verstuur". Of zend die ding naar die meisje. Niet alleen de kwaliteit van gesprekken gaan gebukt onder die rotzooi, ook het taalgebruik. Over 10 jaar verstaat niemand elkaar meer en ik vrees dat zelfs ik een selfie naar Rani moet sturen met een hoorn op m'n voorhoofd, regenboogwenkbrauwen en de tekst 'eet je thuis?' Dat ik daarna alleen maar kan hopen op het beste en niet een selfie terugkrijg via Snapchat, messenger, whatsapp, instagram, Facebook en Joost mag weten waar nog meer met een foto van haar middelvinger en de tekst 'ben met uurtje thuis'.

We worden gewoon een stel aso's van die bende. Zegt de man die Facebook nodig heeft om zn blogs te delen. Soms maak ik iets bijzonders wat ik waarschijnlijk nooit meer overtreft, soms is het zoals dit. Hoe dat komt?

Ik kan niet swipen tussen inspiratiebronnen. Geen Tinder voor gedachtes, zeker geen filters. Nu is de beurt aan de monsters, voordat ik op insta-story lees dat papa een gierige zeur is. Dag telefoon!